

měsíčník obyvatel Černého Mostu, Hloubětína, Kyjí a Hostavic

Listy

Časopis vycházel v letech 1995 - 2011

Prahy 14

[Obsah čísla](#)

ČERNOMOSTECKÉ blues

Jistý pan Miodrag otevřel u nás na sídlišti restauraci. Interiér kachlíkového socialismu několika zdařilými zákroky přeoperoval na Music bar. Stylově sice ne úplně čistý, ale snaha se hodnotí. Pan Miodrag je Slovinec a je zvyklý, že v každém podobném podniku u nich doma hraje živá hudba. Vstupné se nevybírá. U nás jsme spíš zvyklí na každodenní éterovou dávku hitů, v pozdějších hodinách přecházející ve zpěv sprostónárodních písní. A tak se jednoho dne restaurátér Miodrag, sedě v proutěném křesle ve svém nově otevřeném baru, náhle zasníl a pravil: "Tady bude živá hudba!" Posléze ještě upřesnil: "Žádné country, žádný kotlík, žádní kovbojové." Byl by to výkřik do tmy, kdybych neseseděl nedaleko já. Jak totiž slyším o nějakém hraní, preludování, fídlání a šmrdlání, vyskočím jak čertík z krabičky a hned protlačuji na vzniklý gig svoji grupu XXL. Prostě ejhle, už zase černá díra na trhu. Jelikož hrajeme za párek, pivo a hořčici, tak jsme si hned plácli.

Zapomněl jsem říct, že naše sídliště je ze všech pražských sídlišť nejpanelovatější, nejšedivější a nejřitovější. Mně to ani nepříjde, ale lidi z jiných periferií to říkají. Ty jejich krabice jsou sice rovněž odpudivé, hnusné a šedivé, ale kam se prý hrabou na Černý Most. Možná též, že vysoká koncentrace kovbojů z přilehlých krajů způsobila určitou - řekněme - neotesanost. Ale pozor! Pod drsnou slupkou se často skrývá křehká a citlivá skořápka. Proč o tom však jen nekonečně mluvit. I začali jsme naším blues orat pole neorané. A věru nebylo snadné počít první brázdu. Pravda, mohly se pozvat nějaké hvězdy, ale přičilo se nám začít takovým laciným trikem.

První nesmělý plakátový výlep nakonec přilákal několik odvážlivců. Spustili jsme osvědčené, mohutnými aplausy ověřené kousky naší kapely. Jak se dalo předpokládat, kovbojové říčeli, spílali a žádali své staré osvědčené táborákové songy. My však statečně, zaštitěni Miodragem, jenž vyváděl největší neurvalce za límec ven, hudli svou. Ba kolikrát jsme raději ustoupili a zárodek vznikající přestřelky uhasili osvědčenými Stánky (ó díky, Mistře, za ten kus, jenž zachránil nám mnohokrát holý život). Už ani nevzpomenu, kolik večerů trvalo, než odkudsi zazněl první nesmělý náznak potlesku. A netrvalo dlouho a první výhonek se rozrostl v celý vodopád nadšení a my přidávali jednu skladbu za druhou.

Po těch pionýrských předskocích odvážil jsem se pozvat do Miodračí sluje ostříleného foukačkáře Jardu Hůlu se samotným mistrem blues J. Š. Svěrákem. Oba prošli mnoha zakouřenými saloony a nevypadli z rytmu Georgie, ani když židle létaly vzduchem. "Držte vůz pod plynem," pravil Jarda Hůla řidiči, a přepásán po calverovsku sadou ostře nabitých harmonik, vystoupil obhlédnout situaci. Když zkušeným okem seznal, že nehrozí přímé nebezpečí, hudebníci rozprostřeli na malém plácku před pivním hydrantem své extrovní blues.

A roztály ledy, padly hráze, otevřelo se nebe a proud hudby nás unášel někam, kde to sice důvěrně známe, ale už jsme setsakramentsky dlouho nebyli. Tož slyšte. Už se nemusíme drkocat noční tramvají a ráno dávat sirky pod olověná víčka po návštěvách koncertů v centru Prahy. Stačí jen vystrčit nos, ujít pár metrů a obestřou vás gejzíry černomosteckého blues. Jenom vás, občané, prosím, velmi a snažně. Nechodte na hudbu v teplákách. Kazí to atmosféru. Nejste-li zdaleka, zajděte. Každý pátek živá hudba, blues, jazz, latin, flamenco v Music baru Černý Most, Kpt. Stránského 998. Pozor, tohle není reklama. Říkal jsem přece, že mi stačí párek, pivo a hořčice.

Petr Vaněk